



HAS-DER'İN ÇOCUK ŞÖLENİ ÜZERİNE

"Bu toprağın da hiç kuşkusuz bir masal dünyası var Uçsuz bucaksız bir dünya. Yeter ki biz o dünyayı arayıp bulalım, üsü saklı olduğu küllerin yikıntılarının arasından onu çıkarabilelim."

Böyle düşünüyordum Kani Kanolu HAS-DER'in "Çocuk ve Masal" konulu panelinde dinlerken. Bu galiba ilk panelleri. Daha sonrakilerde daha da özele, yürdümüz pınarlarına inilerek iz sürüneceğine inanıyorum.

Güzel şeyler yapıyor Has-Der, Onları takdirle izliyorum. Bıkmadan usanmadan sürdürüyorlar geçmiş kültürümüze yönelik araştırmalarını. Ve dergilerini çıkarmayı. Bunların yanında çocuklara yönelik çalışmalarını da çok güzel. Örneğin bir "Çocuklararası Masal Anlatma Yarışması" Ne ki, Yarışması sözcüğünü elim istemeden yazdı çünkü böylesine güzel ve olumlu bir olay çocuklara çok şeyler verebilen böylesi bir olay yarışmaya dönüşünce o minnacık yürekleri yaralıyor. Örnek çok ama ben bir tanesini vereyim bu konuda. Komsumuzun minik oğlu

bu masal yarışması için oylesine heyecanla ve günlerce hazırlandı ki, neredeyse nefes nefese onu izler oldum, bu olayın üzerinde yarattığı olumsuzlukları da kafamda kaydederek. Ne ki, çok çocuk katıldı (600 çocuk) gerekçesiyle 4 dk'lık anlatma süresi 1.5 dk'ya düşürülünce miniklerin sözleri, masalları ve heyecanları yanda kesiliverince bir tehlikeli silah gibi gerilepti. Bizim minik komşu eve gelince tuhaf bir sessizliğe burundu. Anne-babanın bütün ısrarına karşın ne konuşuyor ne de yemek yiyordu. Dost sayılırdık minikle. Biraz üstüne gidince bana ağlamaklı "Masalımı dinlemediler, masalımı beğenmediler, beni susuttılar." dedi ve yine sustu...

Kaç çocuk birinci gelecek, kazanacak artık sormadım ama ya diğer büyük çoğunluk... Bu yarış şekliinden çıkarılıp bir şölene dönüştürülemez mi? (Sanırım HAS-DER'in bu işi fedakarca kollarında olan idarecileri de bunu tartışacaklardır.)

Evet, bu bir şölene dönüştürülemez mi? Yani, yarışmasız.

Tipki "Resim yapma" şöleninde olduğu gibi. Büyükleri bile heyecanlandırıran, saran böyle güzel bir olayın altını bir değil iki kez çizmek istiyorum.

Gerçekten çok güzel ve başarılı idi.

(Burada da bir küçük uyarı. Çocuklar çizerken ve boyarken bazılarında büyükler tarafından çok fazla müdahale edildi. "Şunu da çiz, şu olmadı, şunu şu renk boya v.b. Sevgili büyükler çocukların hemen hepsi yaratıcıdır. Birakin çocuklarımız dünyalar yaratsın. Mudahalelerle onların yaratıcılığını yok etmeyin.)

Son birkaç söz (içimden geleni bıraksam sayfalarda söz) etmek istiyorum. Çocukların resim boyama olayıyla ilgili. Ne güzeldi Tanırım... Sanki dünyayı boyuyorlardı. Rengarenk. Piri piri... Bu arada onlara Kızıldeniz çadırı ve şarkılarıyla, onlarla kurduğu iletişimle Eray Rağıp abilerinin katkılarını da unutmamak gerek. (Eray gerçekten Kızıldenizler arasında yaşamış. O yüzden doğallık içinde yapıyor

herşeyi. Çocuklar öyle çok sevdiler ki onu.)

Bu coşkuyu ve güzelliği görüp yaşadıkdan sonra **Eğitim Bakanlığında** pulsuz bir dilekçe sunmak istiyorum. (Bu dilekçe o gün konuştuğum bir sürü anne ve babanın da dilekçesidir). Lütfen daha da geç olmadan çocuklarımızın yaratıcılık, Özgürlük ve bireyselleşmelerini onleyen bu öğretim (eğitim değil, eğitim yapılmıyor hiçbir seviyedeki öğretim kurumumuzda) sistemini artık neşterleyin. Çocuklarımız birer robot gibi yetiştiriyor.

Keşke geçen Cumartesi Dikili taşın oralarda olsaydınız, tüm personelinizle.

Hem ne demek istediğimi anlayacak, hem de çocuklardan o kadar çok şey öğrenecektiniz ki!

(HAS-DER'in dar olanaklarıyla yaptığı bu güzelim olayı yaygınlaştırarak okulların pratiğine masalıyla, oyunuyla, müziğiyle, tiyatrosuyla, resim çizmesiyle, kitap okuma ve yorumlamasıyla.

Daha neleri ve neleleriyle, yeniden eskisi gibi başlatmak göreviyle karşı karşıyasınız. Bunun altını çizim artık lütfen...)

14-Nisan-1994

Ortam